

บทที่ 5

เปรียบเทียบความผิดฐานฉ้อโกง ฉ้อโกงประชาชน การกู้ยืมเงินที่ เป็นการฉ้อโกงประชาชนกับความผิดฐานฉ้อโกงทรัพย์ตามกฎหมายลาว

เนื่องจากแต่ละประเทศได้บัญญัติความผิดทางอาญาเกี่ยวกับความผิดฐานฉ้อโกงทั้งในประมวลกฎหมายอาญา กฎหมายเฉพาะระดับพระราชบัญญัติ เพื่อให้บังคับกับการกระทำ ความผิดขององค์การอาชญากรรม ปัญหาที่ว่าความผิดฐานฉ้อโกง ฉ้อโกงประชาชน และความผิดฐานกู้ยืมเงินที่เป็นการฉ้อโกงประชาชนในระบบกฎหมายของประเทศไทย และความผิดฐานฉ้อโกงทรัพย์พลเมืองกับความผิดฐานฉ้อโกงทรัพย์ของรัฐ (หลวง) หรือสวนรวมในระบบกฎหมายของประเทศลาวมีฐานะอย่างไร หลักกฎหมายความผิดดังกล่าวของทั้งสองประเทศบัญญัติขึ้นเป็นหลักเดียวกับหลักกฎหมายในระบบซีวิลลอว์ Civil Law หรือแตกต่างกันออกไป ดังนั้นการเปรียบเทียบความผิดดังกล่าว โดยเฉพาะความผิดฐานกู้ยืมเงินที่เป็นการฉ้อโกงประชาชนของประเทศไทยกับความผิดฐานฉ้อโกงทรัพย์ของประเทศลาว จะทำให้เข้าใจเกี่ยวกับประเด็นต่าง ๆ ชัดเจนยิ่งขึ้น ซึ่งในบทนี้จะแยกประเด็นการเปรียบเทียบหลักกฎหมายที่ใช้บังคับอยู่ในปัจจุบันเป็นหลักในการพิจารณา เนื่องจากกฎหมายของแต่ละประเทศมีลักษณะที่แตกต่างกันอันเป็นผลมาจากความแตกต่างของทัศนคติทางทฤษฎีกฎหมาย นโยบายทางการเมืองและเศรษฐกิจ

ดังนั้นเพื่อจะทำให้เข้าใจกฎหมายภายในของประเทศได้ถูกต้อง และลึกซึ้งยิ่งขึ้น ยังเป็นทางที่จะนำกฎหมายต่างประเทศที่มีมานานและมีวิวัฒนาการแก้ไขตลอดมา และได้ใช้ได้ผลมาแล้วนั้นมาปรับใช้แก้ไขปัญหาต่าง ๆ ในเรื่องเดียวกันที่เกิดขึ้นในประเทศได้อีกด้วย โดยการปรับปรุงแก้ไขให้ดีขึ้นและเหมาะสมกับสถานการณ์ของประเทศ และภาวะความเป็นอยู่ของประชาชน

5.1 สิ่งทีกฎหมายประสงค์จะคุ้มครอง (ความคล้ายคลึงกัน)

ความผิดฐานกู้ยืมเงินที่เป็นการฉ้อโกงประชาชนก็มีวิวัฒนาการมาจากความผิดฐานฉ้อโกง และความผิดฐานฉ้อโกงประชาชน โดยออกกฎหมายมาบังคับใช้ก็เพื่อมีจุดประสงค์คุ้มครองทรัพย์สินของประชาชน พลเมืองทั่วไปไม่ให้เกิดการหลอกลวงฉ้อโกงไป ปรามปรามบุคคลผู้ทุจริต โดยเฉพาะองค์กรอาชญากรรม ที่มีแนวคิดซึ่งได้มาผลประโยชน์ไม่ถูกต้องตามกฎหมาย สิ่งสำคัญกฎหมายออกใช้บังคับก็เพื่อปกป้องระบบเศรษฐกิจของประเทศให้มีความมั่นคง และมีการพัฒนาอยู่เสมอ ส่วนการที่ประเทศลาวออกกฎหมายความผิดฐานฉ้อโกงรัฐ (หลวง) หรือส่วนรวม และการฉ้อโกงพลเมืองมาใช้บังคับก็เพื่อคุ้มครองทรัพย์สินที่เป็นกรรมสิทธิของรัฐ (หลวง) เป็นส่วนใหญ่ คุ้มครองทรัพย์สินของประชาชนพลเมืองไม่ให้เกิดการหลอกลวงฉ้อโกงไป ปรามปรามบุคคลที่เอาทรัพย์สินของรัฐ (หลวง) หรือส่วนรวมและของพลเมืองมาเป็นของตน โดยการหลอกลวง ฉ้อโกง นอกจากนั้นก็เพื่อปกป้องระบบเศรษฐกิจของประเทศและส่งเสริมเศรษฐกิจให้มีการขยายตัวอยู่เสมอ ดังนั้นจะเห็นได้ว่าทั้งสองประเทศล้วนแล้วแต่ออกกฎหมายความผิดฐานนี้ใช้บังคับก็เพื่อจุดประสงค์มุ่งหมายเหมือนกัน ต่างแต่ว่าประเทศไทยได้มีวิวัฒนาการ พัฒนากฎหมายตามความผิดในลักษณะนี้ไปอีกก้าวหนึ่ง นั่นก็คือประเทศไทยได้ออกพระราชกำหนดการกู้ยืมเงินที่เป็นการฉ้อโกงประชาชนมาใช้บังคับ แต่การออกพระราชกำหนดนี้มาใช้บังคับก็มีจุดประสงค์เหมือนกับการฉ้อโกงและการฉ้อโกงประชาชนแตกต่างแต่ว่าพระราชกำหนดนี้ได้วางหลักการวิธีการกำหนดความผิดต่างจากการฉ้อโกงและฉ้อโกงประชาชน

ผลกระทบที่เกิดขึ้นจากการกระทำผิด ไม่ว่าจะตามลักษณะกฎหมายของประเทศไทยหรือตามกฎหมายลาว เมื่อมีการกระทำผิดในรูปแบบฉ้อโกงเกิดขึ้นก็จะมีประชาชนหรือพลเมืองจำนวนมากที่ตกเป็นเหยื่อของอาชญากรรมประเภทนี้ได้รับความเสียหาย ทางด้านทรัพย์สิน เงิน ทองเป็นจำนวนมากส่งผลกระทบต่อตรงทางด้านทรัพย์สินต่อผู้ถูกเสียหาย และบางกรณีตามกฎหมายของประเทศลาวคือความผิดฐานฉ้อโกงทรัพย์สินของรัฐ (หลวง) หรือส่วนรวมก็จะสร้างความเสียหายแก่ทรัพย์สินของรัฐ (หลวง) หรือส่วนรวมโดยตรง จากความเสียหายที่กล่าวมานั้นก็จะทำให้ระบบเศรษฐกิจของประเทศได้รับความกระทบด้วย ฉะนั้นการกระทำผิดในรูปแบบหลอกลวง ฉ้อโกงนี้

ได้ส่งผลกระทบต่อทรัพย์สินของรัฐ (หลวง) หรือประชาชน พลเมืองทั่วไปได้รับความเสียหาย ทำให้สังคมไม่มีความสงบ

ลักษณะของการกระทำผิดหรือพฤติกรรมของการกระทำผิด

ความผิดฐานฉ้อโกง ฉ้อโกงประชาชน และการกักขังเงินที่เป็นการฉ้อโกงประชาชนของประเทศไทยกับความผิดฐานฉ้อโกงทรัพย์สินของรัฐ (หลวง) หรือส่วนรวม และความผิดฐานฉ้อโกงพลเมืองของประเทศลาวแล้วแต่เป็นการกระทำผิดโดยเจตนา เพื่อได้มาซึ่งทรัพย์สินจากคนอื่นมาเป็นของตน ต้องการแสวงหาผลประโยชน์ที่มีควรได้โดยชอบด้วยกฎหมายสำหรับตนเองหรือผู้อื่น

ดังนั้นจึงเห็นว่าการบัญญัติกฎหมายเกี่ยวกับความผิดฐานหลอกลวง ฉ้อโกงตามกฎหมายของประเทศไทยกับตามกฎหมายของประเทศลาวจึงมีความคล้ายคือกันในเรื่องที่กฎหมายประสงค์จะคุ้มครอง ผลกระทบที่เกิดขึ้นและพฤติกรรมแห่งการกระทำผิด

5.2 ความแตกต่างกันระหว่างการฉ้อโกงตามกฎหมายของไทยกับการฉ้อโกงตามกฎหมายของลาว

1. ในส่วนขององค์ประกอบภายนอก

1.1 หลอกลวง

ความผิดฐานฉ้อโกงตามกฎหมายประเทศไทยสามารถแบ่งการหลอกลวงออกได้เป็น 2 ประการคือ

- ก. หลอกลวงผู้อื่นด้วยการแสดงข้อความอันเป็นเท็จ
- ข. ปกปิดข้อความจริงซึ่งควรบอกให้แจ้ง

การปกปิดข้อความจริงตามกฎหมายไทยเป็นองค์ประกอบของความผิดฐานฉ้อโกงอันมีลักษณะเป็นการกระทำของผู้หลอกลวงที่เป็นการซ่อนเร้นข้อเท็จจริงไม่ให้ผู้อื่นรู้

ส่วนตามกฎหมายของลาวนั้นได้วางหลักในเรื่องของการหลอกลวงเอาไว้ 2 ประการคือ

ก. การใช้เล่ห์เหลี่ยม โกงหก หลอกลวงผู้อื่นด้วยการแสดงข้อความหรือการกระทำ อันเป็นเท็จ

ข. การปกปิดข้อความจริงโดยทุจริต

เมื่อพิจารณาองค์ประกอบในเรื่องของการหลอกลวงของกฎหมายไทยและลาว แล้วจะเห็นความแตกต่างกันอยู่ ในรายละเอียดกล่าวคือ กฎหมายของไทยนั้นถือว่าการปกปิดข้อความจริงซึ่งควรบอกให้แจ้ง หมายถึง การปกปิดนั้นผู้กระทำมีหน้าที่ควรบอกให้แจ้ง ส่วนกฎหมายลาวนั้นการปกปิดข้อความจริงโดยทุจริตคือการที่มีความจริงอยู่อย่างใดอย่างหนึ่งแล้ว ปกปิดข้อความจริงนั้นเอาไว้ หรือไม่เปิดเผยบอกให้ทราบความจริงซึ่งผู้กระทำไม่แสดงข้อความอันเป็นเท็จออกมา แต่เป็นการกระทำในทางปกปิดข้อความจริงนี้

1.2 คำว่า "ได้ไปซึ่งทรัพย์สิน"

ความผิดฐานฉ้อโกงของไทย การได้ไปซึ่งทรัพย์สินนั้นหมายถึงการได้ไปซึ่งกรรมสิทธิหรือการครอบครองในทรัพย์สินซึ่งผู้ถูกหลอกลวงเต็มใจมอบให้ แต่ไม่รวมไปถึงการได้ การควบคุมยึดถือทรัพย์สินด้วย ดังนั้นผู้กระทำผิดใช้อุบายหลอกลวงด้วยประการใดเพื่อให้ผู้เสียหายส่งมอบทรัพย์สินให้ผู้กระทำผิดด้วยความสมัครใจก็ถือว่าเป็นความผิดฐานฉ้อโกง แต่ถ้ากรณีผู้กระทำผิดใช้อุบายหลอกลวงเพื่อความสะดวกในการที่ผู้กระทำผิดจะเป็นผู้เอาทรัพย์สินไปเองถือว่าเป็นความผิดฐานลักทรัพย์โดยใช้อุบายหลอกลวง เพราะเจ้าของทรัพย์สินไม่ยินยอมและเต็มใจส่งมอบการครอบครองให้ ซึ่งแตกต่างไปจากแนวความคิดในความผิดฐานฉ้อโกง และลักทรัพย์ตามกฎหมายลาว ส่วนกฎหมายลาวการได้ไปซึ่งทรัพย์สินในความผิดฐานฉ้อโกงหมายถึง การได้ไปซึ่งกรรมสิทธิ์ การครอบครองหรือการควบคุมดูแลทรัพย์สินซึ่งเกิดจากการที่ผู้กระทำผิดใช้เล่ห์เหลี่ยม โกงหก หลอกลวง เพื่อให้ผู้อื่นเอาทรัพย์สินให้ตน ส่วนทรัพย์สินอันจะเป็นวัตถุแห่งการกระทำผิดอาจเป็นได้ทั้งสังหาริมทรัพย์หรืออสังหาริมทรัพย์ ตลอดจนสิทธิต่าง ๆ ในทรัพย์สินด้วย แม้แต่ในกรณีใช้อุบายหลอกลวงเพื่อความสะดวกในการที่ผู้กระทำผิดจะเป็นผู้เอาทรัพย์สินไปเอง ก็ยังถือ

ว่าเป็นความผิดฐานฉ้อโกง ไม่ใช่ลักทรัพย์โดยใช้อุบายเหมือนกับของไทย เพราะความผิดฐานลักทรัพย์ตามกฎหมายลาวนั้นเป็นลักษณะความผิดที่ผู้กระทำได้แอบเอาทรัพย์สินโดยไม่ให้เจ้าของรู้ แต่ถ้าเป็นกรณีที่มีการใช้อุบายหลอกลวงด้วยแล้วก็เป็นความผิดฐานฉ้อโกงทั้งสิ้น

นอกจากนั้นแล้วความผิดฐานฉ้อโกงตามกฎหมายของประเทศไทยยังหมายความรวมถึงการหลอกลวงให้ผู้อื่นหรือบุคคลที่สามทำ ถอน หรือทำลายเอกสารสิทธิ์ ส่วนตามกฎหมายของลาว จากบทบัญญัติความผิดฐานฉ้อโกงจะไม่พบลักษณะของการหลอกลวงให้ผู้อื่นหรือบุคคลที่สามทำ ถอน หรือทำลายเอกสารสิทธิ์ดังเช่นกฎหมายไทย

2. ในส่วนของประกอบภายใน

ในกฎหมายไทย ผู้กระทำรู้ว่าข้อความที่ตนเองแสดงนั้นเป็นเท็จหรือต้องการปกปิดข้อความจริงซึ่งควรบอกให้แจ้ง และการหลอกลวงด้วยการกระทำดังกล่าวนั้นทำให้ได้ไปซึ่งทรัพย์สินจากผู้ถูกหลอกลวง หรือบุคคลที่สาม หรือทำให้ผู้ถูกหลอกลวงหรือบุคคลที่สามทำ ถอน หรือทำลายเอกสารสิทธิ์

ส่วนในกฎหมายของลาวแล้วผู้กระทำต้องใช้เล่ห์เหลี่ยม โกง หลอกลวง ด้วยวิธีการใดก็ตามโดยเจตนาเพื่อทำให้ผู้อื่นหลงเชื่อและเอาทรัพย์สินให้ตน

มูลเหตุจูงใจในการกระทำผิดฐานฉ้อโกงทั้งตามกฎหมายไทยและลาวก็เพื่อแสวงหาผลประโยชน์ที่มีควรได้โดยชอบด้วยกฎหมายสำหรับตนเองหรือผู้อื่น

ในกฎหมายของประเทศไทย

- (1) คุณธรรมของการกระทำผิดคือ ทรัพย์สิน
- (2) วัตถุประสงค์การกระทำผิดนอกจากทรัพย์ที่มีรูปร่างหรืออสังหาริมทรัพย์แล้วยังรวมถึงทรัพย์ที่ไม่มีรูปร่างซึ่งอาจมีค่าและอาจถือเอาได้ตามความในมาตรา 138 ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ด้วย วัตถุประสงค์การกระทำผิดฐานนี้ยังรวมถึง การทำ การถอน หรือทำลายเอกสารสิทธิ์ด้วย

(3) ลักษณะของการกระทำผิดหมายถึงความผิดที่ผู้กระทำใช้อุบายหลอกลวงผู้อื่นด้วยการแสดงข้อความอันเป็นเท็จหรือปกปิดความจริง ซึ่งควรบอกให้แจ้ง และการหลอกลวงนั้น ผู้ถูกหลอกลวงได้ส่งมอบทรัพย์สินให้ด้วยความระมัดระวังเนื่องจากถูกหลอกลวงนั้น

(4) ความผิดฐานฉ้อโกงเป็นความผิดอันยอมความได้

ในกฎหมายของประเทศลาว

(1) คุณธรรมของการกระทำผิดคือทรัพย์สิน

(2) ทรัพย์สินที่เป็นวัตถุแห่งการกระทำผิดเป็นทั้งสังหาริมทรัพย์และอสังหาริมทรัพย์

(3) ลักษณะของการกระทำผิดหมายถึง ผู้กระทำผิดใช้เล่ห์เหลี่ยม โทกหลอกลวงผู้อื่นเพื่อให้ผู้ถูกหลอกลวงเอาทรัพย์สินให้

(4) ความผิดฐานฉ้อโกงเป็นความผิดอันยอมความไม่ได้

5.3 ความแตกต่างระหว่างการฉ้อโกงประชาชนตามกฎหมายของประเทศไทยกับการฉ้อโกงตามกฎหมายของประเทศลาว

ความผิดฐานฉ้อโกงประชาชนตามมาตรา 343 บัญญัติว่า "ถ้าการกระทำผิดตาม มาตรา 341 ได้กระทำด้วยการแสดงข้อความอันเป็นเท็จต่อประชาชนหรือด้วยการปกปิดความจริง ซึ่งควรบอกให้แจ้งแก่ประชาชนผู้กระทำต้องวางโทษจำคุกไม่เกินห้าปี หรือปรับไม่เกินหนึ่งหมื่น บาทหรือทั้งจำทั้งปรับ

ถ้าการกระทำผิดดังกล่าวในวรรคแรก ต้องด้วยลักษณะดังกล่าวในมาตรา 342 อนุมาตราหนึ่ง อนุมาตราใดด้วย ผู้กระทำต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่หกเดือนถึงเจ็ดปี และปรับตั้งแต่หนึ่งพันบาทถึงหนึ่งหมื่นสี่พันบาท

ความผิดฐานนี้คือ การที่บุคคลหลอกลวงผู้อื่นด้วยการแสดงข้อความอันเป็นเท็จต่อประชาชน หรือด้วยการปกปิดความจริงซึ่งควรบอกให้แจ้งแก่ประชาชนโดยเจตนา และโดยมีมูลเหตุชักจูงใจ โดยทุจริต และด้วยการหลอกลวงนั้น ทำให้ผู้ถูกหลอกลวงหลงเชื่อ มีการได้ไปซึ่งทรัพย์สิน หรือมี

การทำ ถอน หรือทำลายเอกสารสิทธิ์ขึ้น เนื่องจากการหลงผิดนั้นและทำให้เกิดความเสียหายทางทรัพย์สินแก่ผู้ถูกหลอกลวงขึ้น การหลอกลวงประชาชน เช่น ประกาศทางหนังสือพิมพ์ว่ามึงงานทำตำแหน่งดี มีทางกล้าวหน้าเงินเดือนดี ขอให้ผู้สมัครส่งค่าสมัครมาทางธนาคารคนละเท่านั้นเท่านี้ เป็นต้น

ตามความหมายการฉ้อโกงประชาชนตามมาตรา 343 เป็นความผิดอันยอมความไม่ได้ ความผิดฐานนี้จะดูที่พฤติกรรมการกระทำผิด กระทำต่อบุคคลหรือว่าเป็นการกระทำโดยการประกาศให้ประชาชนหลงเชื่อ แต่ไม่ได้มองที่วัตถุประสงค์ ทรัพย์สินแห่งการกระทำผิดเหมือนกับกฎหมายลาว

ตามกฎหมายลาวนั้นตามมาตรา 109 และมาตรา 120 แห่งกฎหมายอาญาได้บัญญัตินิยามของการกระทำผิดเหมือนกัน ต่างแต่การกำหนดโทษ และทรัพย์สินต่อการกระทำผิด

การกำหนดโทษ ถ้าเป็นการกระทำผิดต่อมาตรา 109 ซึ่งเป็นการกระทำผิดต่อทรัพย์สินของรัฐ (หลวง) หรือส่วนรวมจะมีบทกำหนดโทษหนักกว่าการกระทำผิดตามมาตรา 120 เพราะมาตรา 120 เป็นการกระทำผิดต่อทรัพย์สินของพลเมืองเท่านั้น ซึ่งตามมาตรานี้จะมียกโทษต่ำกว่า แต่ทั้งสองมาตรานี้ล้วนแล้วแต่เป็นการกระทำผิดอันยอมความไม่ได้

จะเห็นได้ว่าการฉ้อโกงประชาชนของไทยกับการฉ้อโกงทรัพย์สินของรัฐ (หลวง) หรือส่วนรวมของลาวจะเป็นการกระทำผิดอันยอมความไม่ได้ หรือเป็นการกระทำผิดต่อรัฐ ซึ่งรัฐ (อัยการ) เท่านั้น จะเป็นผู้ฟ้องคดี แต่การกระทำผิดฐานฉ้อโกงทรัพย์สินของรัฐ (หลวง) หรือส่วนรวมต้องเป็นการกระทำผิดต่อทรัพย์สินของรัฐเท่านั้น หมายความว่า ทรัพย์สินได้เกิดความเสียหายแก่รัฐ (หลวง) หรือส่วนรวม ส่วนการฉ้อโกงประชาชนของประเทศไทยจะมองที่พฤติการณ์แห่งการกระทำผิดไม่ได้มองว่าเป็นการกระทำต่อทรัพย์สินของหลวงหรือของส่วนตัวบุคคล ดังนั้นจะเห็นว่าการฉ้อโกงประชาชนของไทยกับการฉ้อโกงทรัพย์สินของรัฐของลาวจึงมีความแตกต่างกัน

5.4 ความแตกต่างระหว่างพระราชกำหนดการกู้ยืมเงินที่เป็นการฉ้อโกงประชาชนกับการฉ้อโกงของประเทศลาว

ก่อนที่จะเปรียบเทียบความแตกต่าง ผู้เขียนขอกล่าวถึงพระราชกำหนดการกู้ยืมเงินที่เป็นการฉ้อโกงประชาชนเป็นกฎหมายที่วิวัฒนาการมาจากความผิดฐานฉ้อโกงและการฉ้อโกงประชาชน แต่พระราชกำหนดนี้มีลักษณะพิเศษเป็นกฎหมายที่กำหนดหลักการ วิธีการ พัฒนาไปไกลกว่าการฉ้อโกงและการฉ้อโกงประชาชนซึ่งรูปแบบและลักษณะของการกระทำผิดตามพระราชกำหนดดังกล่าวยังไม่ได้บัญญัติเป็นกฎหมายในประเทศลาว

พระราชกำหนดการกู้ยืมเงินที่เป็นการฉ้อโกงประชาชน พ.ศ. 2527 มาตรา 3 ได้ให้คำจำกัดความไว้ว่า "กู้ยืมเงิน" หมายความว่า รับเงิน ทรัพย์สิน หรือผลประโยชน์อื่นใดไม่ว่าลักษณะของการรับฝาก การกู้ยืม การจำหน่ายบัตรหรือสิ่งอื่นใด โดยผู้กู้ยืมเงินหรือบุคคลอื่นจ่ายผลประโยชน์ตอบแทนหรือตกลงว่าจะจ่ายผลประโยชน์ตอบแทนแก่ผู้ให้กู้ยืมเงิน ทั้งนี้ไม่ว่าจะเป็นการรับเพื่อตนเองหรือผู้อื่น หรือรับในฐานะตัวแทนหรือลูกจ้างของผู้กู้ยืมเงิน หรือในฐานะอื่นใด และไม่ว่าการรับหรือจ่ายเงิน ทรัพย์สิน ผลประโยชน์อื่นใด หรือผลประโยชน์ตอบแทนจะกระทำด้วยวิธีการใด ๆ

จะเห็นได้ว่าพระราชกำหนดได้ให้คำจำกัดความของคำว่ากู้ยืมเงินแตกต่างไปจากการกู้ยืมตามมูลคดีแพ่ง

(1) ความแตกต่างทางด้านองค์ประกอบความผิด

ความผิดตามพระราชกำหนดที่เป็นการฉ้อโกงประชาชนนี้เป็นความผิดที่เรียกว่า "มาลา โพรฮิบิตา (MALA PROHIBITA)" คือความผิดมิใช่ในตัวเองตามธรรมชาติ แต่เป็นความผิดที่ต้องออกกฎหมายมาห้ามทำนองเดียวกับพระราชบัญญัติว่าด้วยความผิดอันเกิดจากการใช้เช็ค ซึ่งออกมาเพื่อเอาผิดแก่ผู้ที่ออกเช็คโดยรู้ว่าผู้ทรงเช็คจะไปรับเงินตามเช็คนั้นไม่ได้ อันเป็นมูลคดีแพ่ง แต่การออกเช็คไม่มีเงินหรือเรียกว่าเช็คเด็งนี้ เมื่อระบาดมากขึ้น ๆ ก็ทำให้ธุรกิจการค้าในบ้านเมืองประสบกับภาวะปั่นป่วนส่งผลร้ายต่อเศรษฐกิจของประเทศ รัฐบาลจึงเห็นความจำเป็นต้องกำราบปราบปราม แต่การปราบปรามผู้ทรงเช็คไม่มีเงินนั้น ถ้าไม่เป็นความผิดฐานฉ้อโกงตามกฎหมาย

อาญาแล้วก็หมอดนทางที่จะเอาผิดกับเขาได้ จึงจำเป็นต้องออกกฎหมายให้การออกเช็คไม่มีเงินเป็นความผิดทางอาญาขึ้น

ส่วนการข้อโกงตามความหมายของกฎหมายประเทศลาวก็ไม่แตกต่างกับการข้อโกงของบรรดานานาประเทศ การข้อโกงนี้เป็นความผิดที่เรียกว่า "มาลาอินเซ (MALA INSE)" คือความผิดในตัวเองตามธรรมชาติ เช่นความผิดฆาตกรรม ปู้นทรัพย์ ลักทรัพย์ ยักยอกทรัพย์ เป็นต้น ซึ่งเป็นความผิดทางอาญา

ดังนั้นจึงเห็นได้ว่าความผิดตามพระราชกำหนดนี้เป็นมูลคดีแพ่ง แต่มีความจำเป็นที่จะต้องการปราบปรามอาชกรรมทางเศรษฐกิจดังที่พระราชกำหนดได้บัญญัติไว้ จึงได้ออกกฎหมายมาเพื่อเอาผิดกับผู้กระทำผิดเป็นความผิดทางอาญา ส่วนความผิดฐานข้อโกงของลาวไม่ได้กำหนดครอบคลุมถึง

(2) ความแตกต่างทางด้านความผิด

ความผิดตามพระราชกำหนดการกู้ยืมเงินที่เป็นการข้อโกงประชาชนแยกออกได้เป็น 2 ประการคือ ความผิดโดยตรง และความผิดโดยอ้อมตามที่ได้บัญญัติไว้ในมาตรา 4 และ 5

(1) การกระทำสามารถทำความผิดได้ 2 วิธีคือ

(ก) โฆษณาหรือประกาศให้ประทุฏต่อประชาชน

(ข) กระทำด้วยประการใด ๆ ให้ประทุฏแก่บุคคลตั้งแต่สิบคนขึ้นไป

(2) เจตนา คือ การจงใจประชาชนหรือบุคคลตั้งแต่สิบคนขึ้นไปว่า "ในการกู้ยืมเงินตนหรือบุคคลใดจะจ่ายหรืออาจจ่ายผลประโยชน์ตอบแทนให้ตามพฤติการณ์แห่งการกู้ยืมเงินในอัตราที่สูงกว่าอัตราดอกเบี้ยสูงสุดที่สถาบันการเงินตามกฎหมายว่าด้วยดอกเบี้ยเงินให้กู้ยืมของสถาบันการเงินจะพึงจ่ายได้" คือ เอาดอกเบี้ยไปล่อใจผู้ที่ตนไปติดต่อด้วยหรือโฆษณาเพื่อให้ประชาชนเชื่อว่าสามารถให้ดอกเบี้ยสูงสุดกว่าสถาบันการเงินตามกฎหมาย

ข้อพิสูจนเจตนา จะต้องพิสูจนให้ได้ความในประการใดประการหนึ่งในสองประการนี้คือ

(ก) ต้องพิสูจนให้ได้ความว่าได้โฆษณาหรือประกาศหรือติดต่อล้อใจประชาชนหรือบุคคลตั้งแต่สิบคนขึ้นไปให้เชื่อว่าจะได้ดอกเบี้ยสูง และในขณะที่โฆษณาหรือติดต่อนั้นผู้

โฆษณาหรือผู้ติดต่อ "รู้หรือควรรู้" อยู่ว่าตนหรือบุคคลนั้น (บุคคลที่รับปากว่าจะจ่ายผลประโยชน์ตอบแทน) จะนำเงินจากผู้ให้กู้ยืมเงิน (คือประชาชนหรือผู้ที่ถูกติดต่อด้วย) รายนั้นหรือรายอื่นมาจ่ายหมุนเวียนให้แก่ผู้ให้กู้ยืม หรือ

(ข) ต้องพิสูจน์ให้ได้ความว่า (บุคคลที่รับปากว่าจะจ่ายผลประโยชน์ตอบแทน) ไม่สามารถประกอบกิจการใด ๆ โดยชอบด้วยกฎหมายที่จะให้ผลประโยชน์ตอบแทนเพียงพอที่จะนำมาจ่ายในอัตรานั้นได้ เช่นรู้ว่าทำได้แต่เอาเงินคนอื่นมาต่อหางอย่างเดียว ไม่สามารถทำธุรกิจอย่างอื่นให้ผลออกงะยเพื่อนำมาจ่ายดอกเบี้ยให้ลูกแชร์ได้เป็นต้น

(3) ความผิดสำเร็จอยู่ที่ "และในการนั้นเป็นเหตุให้ตนหรือบุคคลใดได้กู้ยืมเงินไป" ซึ่งว่าตามภาษาของข้อเืองได้แก่ "เป็นเหตุให้ตนเองหรือผู้อื่นได้ไปซึ่งทรัพย์สินจากผู้ถูกหลอกหลวงหรือบุคคลที่สาม กล่าวคือต้องเป็นเหตุให้ตน (สายแชร์) หรือบุคคลใด (เจ้าของแชร์) ได้กู้ยืมเงินไปจากผู้ไปติดต่อหรือจากประชาชนทั่วไป

เมื่อได้กระทำครบทั้งสามองค์ประกอบนี้แล้วถือว่าผู้นั้นหรือผู้ที่ระบุว่าจ่ายผลประโยชน์ตอบแทนดังกล่าวมีความผิดฐาน "กู้ยืมเงินที่เป็นการฉ้อโกงประชาชน"

(4) การกระทำที่กฎหมายให้ถือว่าเป็นความผิดฐานกู้ยืมเงินที่เป็นการฉ้อโกงประชาชน คือการที่ผู้ใดไม่มีใบอนุญาตให้ประกอบธุรกิจเกี่ยวกับปัจจัยชำระเงินต่างประเทศตามกฎหมายว่าด้วยการควบคุมการแลกเปลี่ยนเงิน ดำเนินการหรือให้พนักงานลูกจ้างหรือบุคคลใดดำเนินการโฆษณา ประกาศ หรือชักชวนประชาชนให้ลงทุนด้วย

1. ชื่อหรือขายเงินตราสกุลใดสกุลหนึ่งหรือหลายสกุล หรือ
  2. เก็งกำไรหรืออาจจะได้รับผลประโยชน์จากการเปลี่ยนแปลงของอัตราแลกเปลี่ยนเงิน
- ความผิดโดยอ้อมได้แก่ที่บัญญัติไว้มาตรา 5 บัญญัติ

"เว้นแต่ผู้นั้นจะพิสูจน์ได้ว่ากิจการของตนหรือของผู้ที่อ้างถึงนั้นเป็นกิจการที่ให้ผลประโยชน์ตอบแทนพอเพียงที่จะนำมาจ่ายตามที่ตนได้กล่าวอ้างหรือหากกิจการดังกล่าวไม่อาจให้ผลกระประโยชน์ตอบแทนพอเพียงก็จะต้องพิสูจน์ได้ว่ากรณีดังกล่าวได้เกิดขึ้นเนื่องจากสภาวะการณ์ทางเศรษฐกิจที่ผิดปกติอันไม่อาจคาดหมายได้ หรือมีเหตุอันควรอย่างอื่น"

ส่วนการข้อโกงตามความหมายของกฎหมายประเทศลาวบัญญัติไว้ มาตรา 109 และ 120
กฎหมายอาญา

มาตรา 109 บัญญัติว่า "บุคคลใดหากใช้เล่ห์เหลี่ยม โทก หลอกหลวงด้วยวิธีการใดก็ตาม
เพื่อทำให้ผู้มีหน้าที่รับผิดชอบทรัพย์สินของรัฐ (หลวง) หรือส่วนรวม หรือผู้อื่นเอาทรัพย์สินให้ตนจะถูก
ลงโทษตัดอิสรภาพ 6 เดือนถึง 3 ปี และปรับ 200,000 กีบ ถึง 7,000,000 กีบ

ในกรณีผู้กระทำผิดหากได้เอาการข้อโกงเป็นอาจณ มีการจัดตั้งเป็นกลุ่ม หรือในกรณีที่มี
ความเสียหายอย่างรุนแรง จะถูกลงโทษตัดอิสรภาพ 3 ปี ถึง 7 ปี และปรับ 5,000,000 กีบ ถึง
15,000,000 กีบ

การพยายามกระทำความผิดก็จะถูกลงโทษ"

มาตรา 120 บัญญัติว่า "บุคคลผู้ใดหากใช้เล่ห์เหลี่ยม โทก หลอกหลวงด้วยวิธีการใดก็ตาม
เพื่อทำให้ผู้อื่นเอาทรัพย์สินให้ตนจะถูกลงโทษตัดอิสรภาพ 3 เดือน ถึง 2 ปี และปรับ 200,000 กีบ ถึง
5,000,000 กีบ

ในกรณีผู้กระทำผิดหากได้เอาการข้อโกงเป็นอาจณ มีการจัดตั้งเป็นกลุ่มหรือในกรณีมี
ความเสียหายอย่างรุนแรง จะถูกลงโทษตัดอิสรภาพ 2 ปี ถึง 5 ปี และปรับ 500,000 กีบ ถึง
10,000,000 กีบ

การพยายามกระทำความผิดก็จะถูกลงโทษ"

ทั้งสองมาตรานี้จะมีความแตกต่างกันคือ มาตรา 109 ความเสียหายหรือทรัพย์สินที่ได้รับ
ความเสียหายต้องเป็นกรรมสิทธิของรัฐ (หลวง) หรือส่วนรวม ส่วนมาตรา 120 นั้น ทรัพย์สินที่ได้รับ
ความเสียหายต้องเป็นกรรมสิทธิของพลเมือง ประชาชนทั่วไป ตามความผิดทั้งสองมาตรานี้จะถือ
ว่ามีความผิดก็ต่อเมื่อได้มีการใช้เล่ห์เหลี่ยม โทก หลอกหลวงคนอื่นหรือผู้มีหน้าที่รับผิดชอบทรัพย์สิน
เอาทรัพย์สินให้ตน และได้กำหนดอีกว่าความพยายามกระทำความผิดก็ถูกถือว่ามีความผิดถึงลงโทษ

ข้อพิสูจน์ความผิดในที่นี้จะต้องพิสูจน์ให้ได้ว่าบุคคล (ผู้จะข้อโกง) ได้มีการใช้วิธีการ
อันเฉลียวฉลาด เล่ห์กล เพื่อทำให้คนอื่น (เจ้าของทรัพย์สิน) หรือผู้มีหน้าที่รับผิดชอบทรัพย์สินเชื่อในการ
กระทำของตน

ต้องพิสูจน์ให้ได้ว่า ผู้จะขโมยได้โกหก ปกปิดความจริงอันควรบอกให้คนอื่น (เจ้าของทรัพย์สิน) หรือผู้มีหน้าที่รับผิดชอบทรัพย์สินทราบถึงข้อเท็จจริง ทราบถึงความจริง

ต้องพิสูจน์ให้ได้ว่าจากการกระทำดังกล่าวมานั้น ทำให้ทรัพย์สินของรัฐ (หลวง) หรือสวนรวมหรือของพลเมืองได้รับความเสียหาย

ถ้าหากพิสูจน์ได้ครบตามที่กล่าวนี้จึงจะถือว่าบุคคลนั้นได้กระทำผิดฐานขโมยทรัพย์สิน ตามความหมายของกฎหมายลาว

ลักษณะของพระราชกำหนดการกู้ยืมเงินที่เป็นการขโมยประชาชนที่มีความแตกต่างกับความผิดฐานขโมยของลาว ด้วยเหตุว่าการใช้บังคับพระราชกำหนดก็เพื่อปกป้องผลประโยชน์ของประชาชน ซึ่งอาจได้รับความเสียหายอย่างมหาศาลจากการที่บุคคลหรือนิติบุคคลได้ประกาศหรือโฆษณาให้ประจักษ์ต่อประชาชน เพื่อให้ผู้ให้ที่หลงเชื่อ นำเงินมาร่วมลงทุนหรืออื่น ๆ โดยอ้างว่าจะได้รับดอกเบี้ยสูงสุดกว่าอัตราดอกเบี้ยของสถาบันการเงินว่าด้วยดอกเบี้ยกำหนด สิ่งสำคัญในที่นี้คือ การกำหนดดอกเบี้ยสูงเป็นสิ่งล่อใจประชาชน ซึ่งตนหรือบุคคลนั้นรู้หรือควรรู้อยู่แล้วว่าไม่สามารถประกอบกิจการใด ๆ โดยชอบด้วยกฎหมายเพื่อนำเงินมาให้ผลประโยชน์แก่ประชาชนที่นำเงินมาร่วมลงทุนได้ และรู้อยู่แล้วว่าจะนำเงินที่มาร่วมลงทุนนั้นจ่ายมาหมุนเวียนดอกเบี้ยแบบลักษณะต่อหากัน ส่วนการขโมยของลาวนั้นไม่ได้กำหนดรูปแบบและลักษณะดังกล่าว

การขโมยประชาชนและพระราชกำหนดการกู้ยืมเงินที่เป็นการขโมยประชาชนก็ล้วนแล้วแต่มีพื้นฐานมาจากการขโมย ความผิดทั้งสามกรณีนี้ก็จะพิสูจน์ความผิดได้ก็มีความเสียหายเกิดขึ้นมากแล้ว ด้วยเหตุว่าผู้ถูกเสียหายกับผู้กระทำผิดได้ทำการตกลงไกล่เกลี่ยกันเองหรือชั้นดำเนินคดีของศาลชั้นต้น ส่วนการพิสูจน์ความผิดฐานขโมยของลาวก็เช่นเดียวกัน ก่อนจะทำกรร้องฟ้องดำเนินคดี พิสูจน์ความผิดก็มีความเสียหายเกิดขึ้นมากแล้ว คู่กรณีก็มาทำการตกลงไกล่เกลี่ยกัน โดยชองหน้าอำนาจการปกครองรัฐ(ชั้นบ้าน) ซึ่งจะเห็นว่าประเทศไทยนั้นความผิดฐานนี้เมื่อมีความเสียหายเกิดขึ้นคู่กรณีจะทำการตกลงไกล่เกลี่ยกันเองก่อน ส่วนว่าประเทศลาวความผิดฐานนี้ถ้าหากมีความเสียหายเกิดขึ้น คู่กรณีก็จะทำการตกลงไกล่เกลี่ยกันโดยชองหน้าอำนาจรัฐหรือชั้นดำเนินคดีของศาล

นอกจากนั้น เมื่อมีการร้องฟ้องให้ดำเนินคดีตามพระราชกำหนดการกู้ยืมเงินที่เป็นการ
 ข้อโกงประชาชนในกรณีมีผู้กระทำผิดจำนวนมาก ซึ่งไม่สามารถจับตัวมาดำเนินคดีได้หมด เมื่อ
 ศาลพิจารณาคดี ถ้าหากว่ามีความผิดก็ไม่สามารถตัดสินลงโทษผู้กระทำผิดที่เอาตัวหลบหนีได้
 เพราะว่าจะตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 172 ได้กำหนดไว้ว่า การพิจารณาคดี
 ต้องกระทำต่อหน้าจำเลย ส่วนประเทศลาวถ้าหากพิสูจน์ได้ว่ามีความผิดแต่ไม่สามารถจับตัวมา
 ดำเนินคดีได้หมด หรือในกรณีไม่มารับฟังการพิจารณาคดีตัดสินคดี ซึ่งตามกฎหมายว่าด้วยการ
 ดำเนินคดีอาญามาตรา 82 ก็ได้กำหนดไว้ สามารถให้ตัดสินหลังจำเลยได้ ดังนั้นจึงมีความ
 แตกต่างกันในเรื่องการพิจารณาคดีระหว่างประเทศไทยกับประเทศลาว

การพิสูจน์ความผิดตามพระราชกำหนดการกู้ยืมเงินที่เป็นการข้อโกงประชาชนมีลักษณะพ
 ลัการะการพิสูจน์ให้ผู้ถูกกล่าวหาหรือผู้ถูกสงสัยว่ากระทำผิดทำการพิสูจน์ซึ่งแสดงออก มาตรา 5
 ตอนท้ายได้บัญญัติว่า ถ้าผู้ถูกกล่าวหาหรือผู้ถูกสงสัยว่ากู้ยืมเงินโดยให้ค่าตอบแทนสูง สามารถ
 พิสูจน์ได้ว่ากิจการของตนหรือบุคคลที่ตนอ้างถึงนั้นเป็นกิจการที่ให้ผลประโยชน์ตอบแทนพอเพียง
 ที่จะนำมาจ่ายตามที่ตนได้กล่าวอ้างหรือกิจการดังกล่าวไม่อาจให้ผลประโยชน์ตอบแทนพอเพียงก็
 เป็นเพราะสภาวะการณ์ทางเศรษฐกิจที่ผิดปกติอันไม่อาจคาดหมายได้ หรือมีเหตุการณ์อันสมควร
 อย่างอื่น ก็ยอมไม่มีความผิดทั้งมาตรา 4 และมาตรา 5 ดังนั้นจึงเห็นว่าถ้าผู้ถูกกล่าวหาหรือผู้ถูก
 สงสัยสามารถพิสูจน์ได้ก็จะไม่มีความผิด ส่วนความผิดฐานข้อโกงทรัพย์สินของลาวจะเป็นเจ้าหน้าที่
 ฝ่ายรัฐ ฝ่ายเดียวเป็นผู้พิสูจน์ความผิดว่าจะมีความผิดหรือไม่

ความแตกต่างเรื่องข้อกำหนดโทษขั้นสูง พระราชกำหนดการกู้ยืมเงินที่เป็นการข้อโกง
 ประชาชน พ.ศ. 2527 มาตรา 12 ได้กำหนดโทษสำหรับผู้กระทำผิดตามมาตรา 4 หรือมาตรา
 5 ไว้มีโทษจำคุกตั้งแต่ 5 ปี ถึง 10 ปี และปรับตั้งแต่ 500,000 บาท ถึง 1,000,000 บาท และปรับอีก
 ไม่เกินวันละ 10,000 บาท ตลอดเวลาที่ยังฝ่าฝืนอยู่ ส่วนการข้อโกงของลาวนั้นกำหนดโทษสำหรับ
 ความผิดตามมาตรา 109 คือ ข้อโกงทรัพย์สินของรัฐ (หลวง) หรือส่วนรวมมีโทษจำคุกขั้นสูงตั้งแต่ 3 ปี
 ถึง 7 ปี และปรับตั้งแต่ 5,000,000 กีบถึง 15,000,000 กีบ และกำหนดโทษสำหรับความผิดตาม
 มาตรา 120 คือความผิดฐานข้อโกงทรัพย์สินของพลเมืองมีโทษจำคุกขั้นสูงตั้งแต่ 2 ปีถึง 5 ปี และ

ปรับตั้งแต่ 500,000 กีบ ถึง 10,000,000 กีบ ดังนั้นการกำหนดโทษระหว่างพระราชกำหนดฯ กับการฉ้อโกงทรัพย์สินของลาวจึงเห็นว่ามี ความแตกต่างกัน

ความเป็นพิเศษของพระราชกำหนดการกู้ยืมเงินที่เป็นการฉ้อโกงประชาชน นอกจากจะ บัญญัติความผิดตามพระราชกำหนดฯ เช่น มาตรา 4 และมาตรา 5 แล้ว ยังกำหนดให้พนักงาน อัยการฟ้องผู้กู้ยืมเงินซึ่งตกเป็นผู้ต้องหาว่ากระทำความผิดตามมาตรา 4 หรือมาตรา 5 เป็นบุคคล ล้มละลาย เพื่อคุ้มครองประโยชน์ของประชาชนผู้ให้กู้ยืมเงิน นอกจากนั้นพระราชกำหนดฯ ยังเป็น มูลฐานความผิดหนึ่งของความผิดมูลฐานฟอกเงินตามพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการ ฟอกเงิน พ.ศ. 2542 เหตุผลก็เพราะว่าเพื่อป้องกันการฟอกเงินโดยอาศัยรูปแบบของความผิด ดังกล่าว ยิ่งไปกว่านั้นความผิดตามพระราชกำหนดฯ นั้นนอกจากจะอยู่ในอำนาจการสืบสวน สอบสวนของเจ้าหน้าที่แล้วก็ยังอยู่ในอำนาจการสืบสวนสอบสวนของกรมสอบสวนคดีพิเศษ (DSI) ดังนั้นจะเห็นได้ว่าพระราชกำหนดการกู้ยืมเงินที่เป็นการฉ้อโกงประชาชนจะนำเอากฎหมายอื่นและ จะอยู่ในอำนาจการสืบสวนสอบสวนของหลายหน่วยงานสำหรับกฎหมายอาญาของลาวโดย เฉพาะที่ได้บัญญัติความผิดฐานฉ้อโกงทรัพย์สินไม่ได้พัฒนาขยายความไปไกลถึงขนาดนั้น

จากการเปรียบเทียบความผิดฐานฉ้อโกงของประเทศไทยโดยเฉพาะพระราชกำหนดการ กู้ยืมเงินที่เป็นกานฉ้อโกงประชาชนกับความผิดฐานฉ้อโกงตามกฎหมายของประเทศลาวพบว่า จะ เป็นประโยชน์อย่างมากถ้าหากประเทศลาวได้นำเอารูปแบบการกำหนดความผิดที่บัญญัติไว้ใน พระราชกำหนดฯ มาประยุกต์ใช้ในประเศลาวอย่างเช่นผู้ใดโฆษณาหรือประกาศให้ประกฏต่อ ประชาชนหรือกระทำความผิดด้วยประการใดให้ประกฏแก่บุคคลตั้งแต่สิบคนขึ้นไปให้นำเงินมาให้ตนหรือ บุคคลที่อ้างถึงนั้นกู้ยืมโดยที่ผู้นำเงินมาให้กู้ยืมนั้นจะได้รับดอกเบี้ยสูงสุดที่สถาบันการเงินตาม กฎหมายตราด้วยดอกเบี้ยเงินให้กู้ยืมของสถาบันการเงินจะพึงจ่ายได้โดยที่ตนรู้อยู่แล้วว่าจะนำเงิน ที่ได้กู้อมานั้นมาจ่ายดอกเบี้ยหมุนเวียนให้แก่ผู้ให้กู้ยืมเงินในลักษณะต่อหากันหรือโดยที่ตนรู้อยู่ แล้วว่าไม่สามารถประกอบกิจการใดๆโดยชอบด้วยกฎหมายที่จะให้ผลประโยชน์ตอบแทน พอเพียงที่จะนำมาจ่ายในอัตรานั้นได้และในการนั้นได้กู้ยืมเงินไป ซึ่งตามกฎหมายของประเทศไทย จะเป็นความผิดฐานกู้ยืมเงินที่เป็นการฉ้อโกงประชาชน การที่ยากให้ประเศลาวนำเอารูปแบบ

การกำหนดความผิดในลักษณะนี้นำไปประยุกต์ใช้ก็เพราะว่ากฎหมายอาญาของประเทศลาว เฉพาะความผิดฐานฉ้อโกงทรัพย์นั้นไม่ได้ควบคุมถึงลักษณะของการกระทำผิดดังกล่าว ยิ่งไปกว่านั้นก็อยากให้นำเอารูปแบบการบัญญัติให้พนักงานอัยการฟ้องผู้ต้องหาหรือผู้ถูกสงสัยว่ากระทำผิด ตามพระราชกำหนดฯเป็นบุคคลล้มละลายได้แล้วยึดหรืออายัดทรัพย์สินไว้เพื่อคุ้มครองผลประโยชน์ของประชาชนผู้ถูกหลอกลวงไม่ให้เกิดความเสียหายมากก่อนศาลจะตัดสินหรือพิพากษาทั้งนี้ก็เพราะว่าจากบทบัญญัติกฎหมายของลาวไม่ได้กำหนดถึงรูปแบบดังกล่าวมีแต่ผู้ถูกหลอกลวงจะได้รับทดแทนค่าเสียหายในกรณีภายหลังที่ศาลได้ตัดสินแล้วเท่านั้น ถ้าหากผู้กระทำผิดล้มละลายผู้ถูกเสียหายก็จะไม่ได้รับค่าทดแทนคืน ซึ่งสิ่งที่กล่าวมานี้จะเป็นประโยชน์มากถ้าหากประเทศลาวนำมาประยุกต์ใช้

5.5 ความแตกต่างระหว่างการฉ้อโกงตามกฎหมายของต่างประเทศกับการฉ้อโกงตามกฎหมายของลาว

กฎหมายที่เกี่ยวกับอาชญากรรมทางเศรษฐกิจของประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีน และ ความผิดเกี่ยวกับการฉ้อโกงตามกฎหมายของประเทศสาธารณรัฐสังคมนิยมเวียดนาม ก็ได้บัญญัติถึงการกระทำผิดที่มีลักษณะฉ้อฉล หลอกลวงเอาทรัพย์ของคนอื่นมาเป็นของตน ตามกฎหมายของทั้งสองประเทศนี้ ถ้าหากการกระทำผิดได้ก่อให้เกิดความเสียหายแก่รัฐหรือประชาชนเป็นจำนวนมากมหาศาลแล้วก็จะถูกตัดสินลงโทษจำคุกตลอดชีวิตหรือประหารชีวิต และริบทรัพย์ ด้วยลักษณะของโทษจะเห็นว่าเป็นโทษที่มีความรุนแรงมาก ถ้าเทียบกับโทษที่กำหนดไว้ในพระราชกำหนดการกักเงินที่เป็นการฉ้อโกงประชาชน และความผิดฐานฉ้อโกงทรัพย์ตามกฎหมายของประเทศลาว การที่ประเทศจีนและประเทศเวียดนามได้กำหนดโทษต่ออาชญากรรมทางเศรษฐกิจที่มีลักษณะความรุนแรงดังกล่าว ผู้เขียนเห็นว่าตามทฤษฎีการลงโทษแล้วเพื่อให้ผู้กระทำผิดเกรงกลัว ไม่กล้ากระทำผิดขึ้นอีก ยิ่งไปกว่านั้นก็เพื่อตัดโอกาสไม่ให้กระทำผิดอีก (Incapacitation) ซึ่งเป็นการป้องกันสังคมจากผู้นั้นตลอดไป

สหรัฐอเมริกา กฎหมายของรัฐนิวยอร์ก ความผิดที่เกี่ยวกับการฉ้อโกงได้แบ่งความผิดออกเป็นสองลำดับ คือ แผนการฉ้อโกงในลำดับรอง และแผนการฉ้อโกงในขั้นต้น แผนการฉ้อโกงในลำดับรองคือ เมื่อบุคคลนั้นได้เข้าไปเกี่ยวข้องกับการวางแผนการซึ่งประกอบด้วยเจตนาที่จะฉ้อโกงบุคคลมากกว่า 1 คน หรือเพื่อที่จะแสวงหาทรัพย์สินจากบุคคลมากกว่า 1 คน โดยทุจริต แผนการฉ้อโกงในระดับรองนี้เป็นความผิดทางอาญาในระดับที่ไม่ร้ายแรง ส่วนแผนการฉ้อโกงในลำดับขั้นต้นคือ เมื่อผู้นั้นได้เข้าไปเกี่ยวข้องกับการวางแผนการซึ่งประกอบด้วยเจตนาที่จะฉ้อโกงบุคคลตั้งแต่สิบคนขึ้นไป หรือเพื่อแสวงหาทรัพย์สินจากบุคคลตั้งแต่สิบคนขึ้นไปโดยทุจริต หรือได้เข้าไปเกี่ยวข้องตามที่กล่าวมาในแผนการลำดับรอง และเป็นเหตุได้รับทรัพย์สินซึ่งมีมูลค่ามากกว่า 1,000 ดอลลาร์ ไปจากบุคคลตั้งแต่หนึ่งคนขึ้นไป

ในการพิสูจน์ความผิดจำเป็นที่จะต้องมีการพิสูจน์หลักฐานจากผู้ที่จำเลยได้รับทรัพย์สินไปจากบุคคลนั้นอย่างน้อย 1 คน แต่ไม่จำเป็นต้องพิสูจน์ให้เห็นถึงว่าจำเลยตั้งใจที่จะหลอกลวงผู้เสียหายคนอื่นเหมือนกับการพิสูจน์ความผิดจำเลยตามความหมายความผิดฐานฉ้อโกงทรัพย์สินของลาวที่ต้องพิสูจน์จากจำเลยว่ามีการใช้เล่ห์เหลี่ยม โกง หลอกลวง ผู้เสียหายนั้นหรือไม่

แผนการฉ้อโกงในขั้นต้นนี้เป็นความผิดอาญาร้ายแรง เมื่อเปรียบเทียบแผนการฉ้อโกงในขั้นต้นกับพระราชกำหนดการกักเงินที่เป็นการฉ้อโกงประชาชนแล้ว จะเห็นได้ว่ามีความคล้ายคลึงกันในรูปแบบและลักษณะการกระทำความผิด เช่น เจตนาที่จะฉ้อโกงบุคคลตั้งแต่สิบคนขึ้นไป หรือแสวงหาทรัพย์สินจากบุคคลตั้งแต่สิบคนขึ้นไปโดยทุจริต เป็นต้น

ในส่วนการเปรียบเทียบกฎหมายระหว่างการฉ้อโกงตามกฎหมายของต่างประเทศกับการฉ้อโกงตามกฎหมายของประเทศลาวอาจเป็นประโยชน์อย่างมากถ้าหากประเทศลาวได้นำเอารูปแบบการกำหนดโทษขั้นสูงตามกฎหมายของประเทศจีนและประเทศเวียดนามมาประยุกต์ใช้ในการปรับปรุง ดัดแก้กฎหมายของประเทศลาวเช่นปรับปรุงการกำหนดโทษขั้นสูงความผิดฐานฉ้อโกงทรัพย์สินที่มีอยู่เดิมจากที่กำหนดโทษไว้ 5 ปีหรือ 7 ปีตามความผิดมาตรา 109 และ 120 ของกฎหมายอาญาลาวมาเป็นการกำหนดโทษขั้นสูงขึ้นไปอีกคือจะต้องจำคุกตลอดชีวิตและฎกริมทรัพย์สิน ซึ่งการนำมาประยุกต์ใช้การกำหนดโทษขั้นสูงดังกล่าวนี้อาจทำให้อาชญากรรมทาง

เศรษฐกิจมีน้อยถอยลงผู้ที่คิดอยากกระทำผิดก็อาจจะไม่กล้ากระทำผิดเพราะว่าเมื่อกระทำผิดแล้วโทษที่ต้องได้รับจะต้องถูกจำคุกตลอดชีวิตและถูกริบทรัพย์ สิ่งเหล่านี้จะเป็นประโยชน์ในการทำให้ทรัพย์สินของรัฐ(หลวง)หรือส่วนรวมและทรัพย์สินของผลเมืองจะต้องไม่ได้รับความเสียหายจากการถูกลอกหลวงถูกฉ้อฉนและก็ยังส่งผลดีแก่การพัฒนาขยายตัวของระบบเศรษฐกิจของประเทศด้วย

สรุปได้ว่าความผิดที่เกี่ยวกับการฉ้อโกงในประเทศไทยโดยเฉพาะพระราชกำหนดการกู้ยืมเงินที่เป็นการฉ้อโกงประชาชนและรูปแบบของการฉ้อโกงของต่างประเทศเปรียบเทียบกับ การฉ้อโกงทรัพย์สินตามกฎหมายของประเทศลาวแล้วก็มีความหมายคล้ายคลึงกันในการออกกฎหมายมาบังคับใช้ก็เพื่อปกป้องคุ้มครองผลประโยชน์ของประชาชนที่ได้รับความเสียหายจากการถูกลอกหลวงฉ้อโกงซึ่งทำให้ส่งผลกระทบต่อระบบเศรษฐกิจของประเทศ และความแตกต่างกันในด้านการกำหนดรูปแบบและลักษณะของการกระทำผิดและการกำหนดโทษ ดังนั้นจะเป็นประโยชน์อย่างมากในการที่จะนำมาประยุกต์ใช้ในประเทศลาว ถ้าหากจะนำเอารูปแบบกฎหมายของต่างประเทศทั้งหมดมานำใช้ในประเทศลาวนั้นก็อาจไม่เหมาะสมทั้งนี้คงเป็นเพราะทัศนทางทฎีกฎหมายนโยบายทางการเมืองและเศรษฐกิจ วัฒนธรรมระดครองประเพณี การพัฒนา การขยายตัวของแต่ละประเทศแตกต่างกัน ในการเปรียบเทียบนี้เป็นส่วนสำคัญอย่างยิ่งในการปรับปรุงแก้ไขกฎหมายภายในประเทศให้ดีขึ้นและเหมาะสมกับสถานการณ์ของประเทศและภาวะความเป็นอยู่ของประชาชน